

[Elmquist.]

gaa i Enkeltheder, men skal nøjes med dels at fremsætte nogle mere principielle Betragtninger, dels at omtale nogle enkelte Detailspørgsmaal.

Foruden at skabe Ensartethed i de nordiske Landes Lovgivning paa dette Omraade tilsigter Lovforslaget, saaledes som det ogsaa er udtalt her fra denne Talerstol, at give visse Fællesregler for Forsikringsaftaler paa de forskellige Forsikringsomraader for vort Lands Vedkommende, og det kan sikkert ogsaa byde paa visse Fordele. Det vil sikkert være særdeles formaalstjenligt, at de, der tegner en Forsikring, ved, at de ikke behøver at gennemstudere de meget udviklede Forsikringsbetingelser, som Selskabernes Policier nu som oftest indeholder, og ikke behøver at sammenligne alle disse Betingelser med andre Selskabers, men kan gaa ud fra, at de almindelige ved Lov fastsatte Fællesregler er gældende, hvor der ikke er vedtaget Afbigelser.

I øvrigt er de i Lovforslaget fastsatte Regler jo dels ufravigelige, præceptive, dels fravigelige, deklaratoriske. Af de Forhandlinger, der har været ført i det andet Ting, og ogsaa af de Udtalelser, som for lidt siden blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Gerhard Nielsen, fremgaar, at man fra visse Sider har næret Ønske om, at disse Regler i endnu større Omfang skulde være ufravigelige, og den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti udtalte jo, at han haabede, man senere maatte komme saa vidt, at man kunde gøre Reglerne i endnu større Udstrækning ufravigelige. Jeg vil gerne have Lov til at udtale min Tilfredshed med, at dette ikke er sket, og mit Haab om, at dette ikke maa ske i Fremtiden. Jeg finder det rigtigt og naturligt, at visse Bestemmelser er ufravigelige. Jeg vil indrømme, at der er Bestemmelser, der er af en saadan Karakter, at det er naturligt, at Loven siger, at de bør være gældende for enhver Forsikring, at de bør ikke kunne fraviges, men det bør efter min Mening ogsaa kun være saadanne Bestemmelser, som efter den almindelige Retsopfattelse absolut bør være gældende, fordi en Afbigelse fra dem maa siges at være saa ubetinget i de forsikredes Disfavør, at Samfundet bør beskytte de forsikrede mod at lade sig overtale til at fravige dem. Jeg kan som Eksempel herpaa nævne en Regel, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fremdrog, nemlig Regelen i § 31 om, at ved 5-aarige Forsikringer skal der fremtidig, for at Forsikringen igen kan løbe i 5 Aar, gives den

paagældende forsikrede et Varsel, tidligst 3 Maaneder og senest 1 Maaned før Opsigelsestidens Udløb. Jeg synes, det er meget rigtigt, at Loven her fastsætter, at den automatisk Fortsættelse af Forsikringen paa 5 eller 10 Aar ikke bør finde Sted; den forsikrede bør have et Varsel, saaledes at han kan overveje, om han vil bevare Forsikringen eller ej. Men jeg vil ikke nægte, at denne Regel sikkert vil medføre forøgede Udgifter for Selskaberne og derved maaske afsætte sig i nogen Forhøjelse af visse Præmier, for denne Bestemmelse vil jo kræve, at Selskaberne ikke kan nøjes med at give den paagældende en skriftlig Meddelelse, hvad de sikkert heller ikke vil, men at Selskaberne maa sende deres Inspektører rundt til de paagældende en vis Tid, inden Forsikringen skal fornyes, for at faa de forsikredes Underskrift paa, at Forsikringen fornyes paa 5 eller 10 Aar. Dette vil selvfølgelig være forbundet med Omkostninger, og saadanne Omkostninger nedfælder sig jo altid paa en eller anden Maade i Præmierne, men jeg synes alligevel, at Regelen er rimelig og naturlig.

Paa den anden Side kan jeg ikke se andet end, at Lovforslaget paa enkelte Punkter gaar for vidt med Hensyn til de ufravigelige Regler. Jeg finder, at der er medtaget Bestemmelser, som man trygt kunde have overladt til Selskaberne og de forsikrede selv at bestemme over, og videre, end man er gaaet i Lovforslaget, mener jeg i hvert Fald ikke, man bør gaa. Jeg vil gerne overfor den ærede socialdemokratiske Ordførers Udtalelser i modsat Retning fremhæve, at det efter min Mening gælder ved Forsikringer som ved ethvert andet Kontraktforhold, at der ofte er saa mange individuelle Hensyn, der gør sig gældende, at her som paa de fleste andre Omraader bør Kontraktfrihedens Regler gælde Parterne imellem. Ved at uniformere det hele i alt for stor Udstrækning, saaledes som Socialdemokratiet nu en Gang ønsker det og altsaa ogsaa ønsker det paa dette Omraade, vil man blot skade hele Forsikringsinstitutionen og ogsaa skade dem, man ikke ønsker at skade, nemlig de forsikrede, i hvis Interesse det af mange Grunde ofte kan være, at Særaftaler kan træffes. Jeg skal føje til, at indenfor Forsikringsvæsenet ligesom indenfor alle andre Virksomheder er der stadig en stærk Udvikling. Nye Forsikringsformer udfindes til Gavn for de forsikrede, og en Forsikring kan tegnes paa een Maade, til een Præmie for een Forsikringstager, paa en anden Maade og til